

Arrest

nr. 198 275 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 11 september 2015 asiel aan. Op 21 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent gehuwd en hebt één dochter. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Pira Khel, district Khogyani, provincie Nangarhar. U werkte als politieagent bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP).

U verklaarde dat u zich in het najaar van 2014 aansloot bij de politie. U kreeg een training van een zevental weken en vervolgens werd u actief ingezet op het terrein bij de ANP in uw regio. Uw taken waren ondermeer het bewaken van een toren bij een controlopost in Chamtala en deelnemen aan patrouilles, waarbij het soms tot gevechten kwam met opstandelingen.

In de Afghaanse maand asad (juli/augustus), ongeveer 18 à 20 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, kreeg u problemen omwille van uw werk. U werd opgebeld door de taliban. Ze beschuldigden u van samenwerking met de ongelovigen en eisten dat u zich bij hen zou aansluiten. U zou bij hen meer verdienen en kunnen deelnemen aan de jihad. U maakte u zorgen over dit telefoontje en haalde uw simkaart uit uw gsm. U lichtte niemand in over de telefonische bedreiging. Enkele dagen later kwamen leden van de taliban naar uw huis. U was op dat moment aan het werk. Uw schoonvader sprak met de taliban en vertelde hen dat u niet gestopt was met werken. Uw schoonvader belde u op en vertelde u wat er gebeurd was. U vertelde uw schoonvader dat u al een dreigtelefoon gekregen had. Vervolgens stuurde de taliban een dreigbrief op. U vernam dit opnieuw van uw schoonvader. In de brief stond dat u al gewaarschuwd werd en dat u zou vermoord worden indien u niet stopte met uw werk. U overlegde met uw schoonvader en u besloot Afghanistan te verlaten. Uw schoonvader zocht een smokkelaar en twee dagen later vertrok u uit uw regio. U reisde naar Nimruz en vervolgens reisde u door Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland tot u België bereikte op 10 september 2015. Op 11 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele taskara afgeleverd op 10 hout 1389 (1 maart 2011), de originele taskara van uw echtgenote en uw kind, een originele badge van de politie, een originele bankkaart, enkele foto's van u zelf bij de politie, een origineel attest van uw opleiding bij de politie, een originele envelop, een originele dreigbrief van de taliban en een originele verklaring van de dorpsoudste.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verlaten hebt, omdat u bedreigd werd door de taliban omwille van uw werk bij de ANP. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS gehoorverslag, pg 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u tot de zomer van 2015 in het district Khogyani woonde en dat u actief was als politieagent bij de ANP in deze regio vanaf het najaar van 2014 tot de zomer van 2015. Beide elementen zijn nochtans heel belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die

zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u, die beweerde actief geweest te zijn bij de Afghan National Police (ANP) tot net voor uw vertrek uit uw regio rond 20 asad (11 augustus) (CGVS, pg 16 en 20), niet goed op de hoogte was van de veiligheidssituatie in uw regio in de periode voorafgaand aan uw vlucht. U verklaarde dat u in het najaar van 2014 bij de politie ging (CGVS, pg 5). Uw opleidingsattest vermeldt de datum 20 oktober 2014. U was vervolgens een tiental maanden actief bij de politie (CGVS, pg 5) tot u uw regio en Afghanistan ontvluchtte. U zou dan ook vanuit uw positie van politieagent bij uitstek op de hoogte moeten zijn van de veiligheidssituatie in uw regio in die periode. U bleek echter niet te weten dat de terreurgroep Islamitische Staat (IS/Daesh) actief was in Khogyani gedurende de periode dat u er politieagent zou geweest zijn. U verklaarde dat IS twee of drie jaar geleden in Khogyani aanwezig was en dat er ook gevechten waren tussen IS en de taliban (CGVS, pg 14). Daarna zou IS er verdwenen zijn (CGVS, pg 14). In de periode dat u uw regio verliet, was IS volgens u niet meer aanwezig in Khogyani, maar wel nog in Shinwar, Patikot, Kot en op andere plaatsen (CGVS, pg 14). U meende dat de laatste gevechten tussen de taliban en IS in uw regio plaatsvonden in het Afgaans jaar 1392 (21 maart 2013 – 20 maart 2014), zo'n twee jaar voor uw vertrek (CGVS, pg 19). Daarna zou u niets meer gehoord hebben over gevechten tussen de taliban en IS in Khogyani (CGVS, pg 19). U bleef bijzonder vaag over wanneer de laatste gevechten plaats zouden gevonden hebben en u twijfelde dan tussen 1392 of 1393 (CGVS, pg 19). U werd erop gewezen dat uw antwoorden vaag bleven en dat er volgens de beschikbare informatie wel degelijk nog gevechten waren tussen IS en de taliban in uw regio, waarop u verklaarde dat IS en de taliban tegen elkaar vochten, maar dat u toen nog geen politieagent was (CGVS, pg 19). Uit de beschikbare informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt echter dat IS wel degelijk nog steeds aanwezig was in Khogyani in de zomer van 2015, dat er in 2015 nog gevechten plaats vonden tussen IS en de taliban en dat de Afgaanse overheid in 2015 een grote operatie uitvoerde in de provincie Nangarhar, onder andere in Khogyani tegen opstandelingen van de taliban en IS. Hierbij werden zowel het Afgaanse leger (ANA) als de ANP ingezet. De voorbereiding van deze operatie nam maanden in beslag. Dit alles kan u als politieagent in Khogyani bezwaarlijk volledig ontgaan zijn. Hierdoor rijst de vraag waar u dan wel verbleef in de periode voorafgaand aan uw vertrek en wat uw activiteiten dan wel waren in die periode. U biedt het CGVS dan ook geen zicht op uw werkelijke situatie.

Uw uiterst vage verklaringen over uw reisweg tastten de geloofwaardigheid van uw beweerde vertrek uit Khogyani nog verder aan. Uw schoonvader zou u naar een busstation gebracht hebben, waar u op een vrachtwagen stapte die naar Nimruz reed (CGVS, pg 10). U kon echter geen enkele plaats opnoemen die u gepasseerd was onderweg naar Nimruz en u kon niets zeggen over de door u afgelegde route tot Nimruz. Nochtans zou u daarbij een groot gedeelte van Afghanistan moeten doorkruist hebben, aangezien Nangarhar in het oosten van het land ligt en Nimruz helemaal in het westen aan de grens met Iran. De afstand tussen Nangarhar en Nimruz bedraagt ruim 1000 kilometer. Gevraagd of u dan niets gezien had onderweg, zei u dat u wel iets kon zien vanuit de vrachtwagen, maar dat u niets kon herkennen, u kwam nooit eerder op die plaatsen en leefde uw hele leven op één plaats (CGVS, pg 10). U kon zelfs niet zeggen of u grote steden zoals Kabul gepasseerd was of niet (CGVS, pg 11). Dit kan geenszins overtuigen.

Daarnaast bleek dat u bij de DVZ tot drie maal toe verklaarde dat u lid was van de lokale politie (ALP), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS dan verklaarde dat u lid was van de nationale politie (ANP) (zie DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.4, 3.5 en verklaring DVZ, punt 12, CGVS, pg 5). U kon hiervoor geen plausibele verklaring verstrekken en beperkte u louter tot het ontkennen van uw voorgaande verklaring. U zei dat er niet gevraagd werd (bij DVZ) of u bij de ANP of de ALP werkte, u zou gewoon gezegd hebben dat u bij de politie werkte (CGVS, pg 10). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat men bij de DVZ tot drie keer toe 'lokale' aan uw verklaringen zou toevoegen, terwijl u dit niet zou gezegd hebben. Dit roept bijkomende vragen op over het door u voorgehouden profiel van lid van de ANP in Khogyani.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot de zomer van 2015 actief geweest te zijn in het district Khogyani in de provincie Nangarhar als politieagent en dat u vanuit de provincie Nangarhar Afghanistan uitgereisd bent. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen

geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Khogyani als politieagent actief was, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan en die verbonden zijn aan uw voorgehouden profiel van politieagent.

Het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas, wordt nog benadrukt doordat uw opeenvolgende verklaringen meerdere tegenstrijdigheden bevatten. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u door de taliban bedreigd werd vier of vijf dagen voor uw vertrek. U moest onmiddellijk stoppen met het werk dat u deed. U nam die bedreiging niet serieus. Daarna kreeg u een dreigbrief (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan dat uw probleem zich afspeelde binnen een termijn van twintig dagen. U zou de dreigtelefoon zo'n achttien dagen voor uw vertrek gekregen hebben (CGVS, pg 16). U nam dit telefoontje wel serieus en u was bang (CGVS, pg 16). U moest stoppen met uw werk en u aansluiten bij de taliban (CGVS, pg 16). Bij de DVZ vermeldde u niet dat de taliban wilde dat u zich bij hen zou aansluiten, toch een uiterst belangrijk element binnen uw vluchtrelaas. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden kon u geen plausibele verklaring verstrekken. Wat de situering in de tijd betreft, zei u dat ze dat niet gevraagd hadden (bij DVZ) (CGVS, pg 18). U zou niet over 'na 18 dagen' gesproken hebben en u had vijf dagen problemen, wat geenszins een verklaring kan vormen (CGVS, pg 18). U zei dat men tijdens het eerste interview niet gevraagd had of u de dreigtelefoon serieus nam (CGVS, pg 18). Erop gewezen dat het niet ging om wat er wel of niet gevraagd werd, maar wel om wat u zelf verklaard had, herhaalde u gewoon dat men dit niet gevraagd had (CGVS, pg 18).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, pg 2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels waren over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke, recente herkomst uit Afghanistan (CGVS, pg 20). Er werd u expliciet gevraagd of u toch niet elders verbleven had en u werd er nogmaals op gewezen dat het heel belangrijk was dit te vertellen (CGVS, pg 20). U hield echter voet bij stuk, u had nergens anders verbleven en u bleef bij uw beweerde vertrekdatum uit uw regio (CGVS, pg 20). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen,

dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en fraude met documenten. De bewijswaarde van Afgaanse documenten op zich is dan ook beperkt en zij kunnen bijgevolg niet volstaan om de geloofwaardigheid van gebrekkige of niet plausibele verklaringen te herstellen. Uw taskara en deze van uw echtgenote en kind geven enkel een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, doch bieden geen uitsluitel over uw recente herkomst. Uw politiebadge vermeldt geen plaats van afgifte, noch de plaats waar u tewerkgesteld was en heeft aldus ook geen bewijswaarde aangaande uw beweerde recente herkomst uit de provincie Nangarhar. Uw bankkaart met de vermelding GOVT Salary Account staat dat u ooit een loon ontving, maar geeft geen informatie over de periode waarin dat zou gebeurd zijn en waar u toen tewerkgesteld was. De foto's van u zelf in uniform kunnen eender wanneer genomen zijn en bevatten ook geen duidelijk herkenbare indicaties wat de locatie betreft. Het attest van uw opleiding bevat een opvallende fout tegen het Engels ('he is recognized for her active participation'), wat al vragen oproept over de authenticiteit en vermeldt niet waar u deze opleiding zou gevolgd hebben. De envelop toont enkel aan dat u post ontving uit Jalalabad. De dreigbrief van de taliban en de verklaring van een dorpsoudste kaderen volledig in een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de authenticiteit van deze dreigbrief en de inhoud van deze verklaring. U legde geen enkel document voor dat uw vertrekdatum en reisroute kon staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot het motief dat hij als lid van de Afghan National Police (hierna: ANP) niet goed op de hoogte zou zijn van de veiligheidssituatie in zijn regio in de periode voorafgaand aan zijn vlucht, merkt verzoeker op dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat er gevechten waren. Hij licht toe dat Khogyani groot is en uit verschillende districten bestaat en dat hij heeft uitgelegd dat in zijn district geen gevechten tussen de taliban en Islamitische Staat (IS) gaande waren op het moment dat hij vertrok. Hij citeert daarbij een passage uit het gehoorverslag.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij wel degelijk een agent was bij de ANP en tal van bewijzen heeft voorgelegd van zijn werk en van zijn opleiding, foto's genomen heeft in uniform tijdens zijn werk, enz. Dat hij niet op de hoogte is van alle acties van de Afghaanse overheid in Nangahar, is volgens hem niet zo vreemd daar Nangahar uit 22 districten bestaat en hij geen hoge functie had. Hij specificeert dat hij een agent was die voor de veiligheid moest instaan in zijn eigen regio en dat hij nooit werd betrokken in een grote operatie tegen de Taliban en IS. Verzoeker merkt tevens op dat niet elke politieagent betrokken werd in de operaties die werden opgezet door de autoriteiten en stelt dat hij een overvloed aan informatie naar voor heeft gebracht waaruit effectief blijkt dat hij afkomstig is uit Khogyani en als politieagent werkte bij de ANP. Hij vervolgt dat hij zijn opleiding, werk, uniform,... tot in detail beschreef en dat hij aangaf welke collega's er omkwamen bij welke aanslagen. Verzoeker citeert daarbij uitvoerig uit het gehoorverslag en volhardt dat hieruit duidelijk blijkt dat hij van Khogyani afkomstig is en er als politieagent werkte bij de ANP.

Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat hij zijn reisweg niet zou kunnen beschrijven, herhaalt verzoeker dat hij voordien zijn regio nooit had verlaten en dat hij de steden/dorpen die hij passeerde niet kende. Hij citeert wederom uit het gehoorverslag.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande zijn tewerkstelling bij de politie, merkt verzoeker op dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) bijzonder snel verliep. Hij volhardt dat hij niet heeft gespecificeerd bij welke politie hij werkte, de lokale dan wel de nationale, en stelt dat hij er enkel heeft aangegeven dat hij bij de politie heeft gewerkt.

Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de bedreigingen die hij ontvangen heeft van de taliban, merkt verzoeker op dat hij bij de DVZ maar 10 minuten de tijd kreeg om zijn verhaal te doen en dat hij daarbij continu onderbroken werd en aangemaand werd om het kort te houden. Hij werpt tevens op dat hij deze tegenstellingen perfect had kunnen uitklaren indien hij hiermee was geconfronteerd of indien hij de tijd gekregen had op de DVZ om meer uitgebreid te vertellen. Verzoeker legt uit dat hij door de taliban werd bedreigd vier of vijf dagen na de dreigbrief. De periode van 20 dagen die hij vermeldde bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) was gerekend vanaf het eerste telefoontje dat hij ontving. Verzoeker verwijt verwerende partij de kern van het verhaal volledig uit het oog te hebben verloren.

Verzoeker meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft. Hij voert aan dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, evenals de materiële motiveringsplicht.

2.2. Stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

(hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Verzoeker voert aan dat hij afkomstig is uit Khogyani en dat hij er omwille van zijn werkzaamheden als politieagent bij de ANP bedreigd werd door de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij tot de zomer van 2015 in het district Khogyani woonde en dat hij actief was als politieagent bij de ANP in deze regio vanaf het najaar van 2014 tot de zomer van 2015 aangezien (i) hij niet goed op de hoogte was van de veiligheidssituatie in zijn regio in de periode voorafgaand aan zijn vlucht, (ii) hij uiterst vage verklaringen aflegde over zijn reisweg, (iii) hij incoherente verklaringen aflegde aangaande zijn tewerkstelling bij de politie en (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de bedreigingen die hij beweert te hebben ontvangen van de taliban. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog overwogen dat de door verzoeker voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker niet goed op de hoogte was van de veiligheidssituatie in zijn regio in de periode voorafgaand aan zijn vlucht. Zo bleek verzoeker niet te weten dat de terreurgroep IS actief was in Khogyani gedurende de periode dat hij er politieagent zou zijn geweest. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat er gevechten waren en volhardt dat er in zijn district op het moment dat hij vertrok geen gevechten waren tussen de taliban en IS. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, zonder daarmee evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen of te ontkrachten. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat blijkens de beschikbare informatie (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie') IS wel degelijk nog steeds aanwezig was in Khogyani in de zomer van 2015, dat er in 2015 nog gevechten plaatsvonden tussen IS en de taliban en dat de Afghaanse overheid in 2015 een grote operatie uitvoerde in de provincie Nangarhar, onder andere in Khogyani tegen opstandelingen van de taliban en IS, waarbij zowel het Afghaanse leger (ANA) als de ANP werden ingezet. De voorbereiding van deze operatie nam maanden in beslag. Rekening houdende met het aangehouden profiel van verzoeker, die beweert in Khogyani actief te zijn geweest bij de ANP tot net voor zijn vertrek uit zijn regio rond 11 augustus 2015,

kan niet worden aangenomen dat dit alles hem zou zijn ontgaan omdat Nangarhar uit 22 districten bestaat en hij geen hoge functie had en enkel moest instaan voor de veiligheid in zijn eigen regio. Integendeel, daar verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat hij moest instaan voor de veiligheid in zijn eigen regio, zijnde het district Khogyani, kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is van de aanwezigheid van IS in Khogyani en de gevechten tussen IS en de taliban die aldaar hebben plaatsgevonden in de periode dat hij er werkzaam was als politieagent, en van de grote operatie van de Afghaanse overheid onder andere in Khogyani waarbij ook de ANP werd ingezet. Dat verzoeker zijn opleiding, werk en uniform tot in detail kon beschrijven en kon aangeven welke collega's er omkwamen bij welke aanslagen, doet geen afbreuk aan zijn gebrekkige kennis aangaande de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en volstaat niet om aan te tonen dat hij daadwerkelijk tot de zomer van 2015 in het district Khogyani woonde en er werkzaam was als politieagent bij de ANP vanaf het najaar van 2014 tot de zomer van 2015.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekers vage verklaringen over zijn reisweg de geloofwaardigheid van zijn beweerd vertrek uit Khogyani verder aantasten. De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij aldus in gebreke blijft.

Daarnaast blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker bij de DVZ tot driemaal toe verklaarde dat hij lid was van de lokale politie (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, punt 3.4 en 3.5; verklaring DVZ, punt 12), terwijl hij tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat hij lid was van de nationale politie (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 maart 2017, p. 5). De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Dat verzoeker enkel zou gezegd hebben dat hij bij de politie heeft gewerkt, neemt de Raad niet aan. Het is immers weinig waarschijnlijk dat men bij de DVZ tot drie keer toe het woord "*lokale*" zou hebben toegevoegd aan zijn verklaringen, terwijl dit niet gezegd zou zijn geweest.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Hoger is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde herkomst uit de provincie Nangarhar, noch zijn profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens verzoekers verklaringen in deze regio hebben voorgedaan en die verbonden zijn aan zijn voorgehouden profiel van politieagent.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, blijkt eens te meer uit de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd omtrent de bedreigingen die hij van de taliban ontvangen heeft. Ook hier wijt verzoeker de vastgestelde incoherenties aan het korte interview op de DVZ, wat zoals hoger reeds opgemerkt, hiertoe geen verschoning biedt. Het weze herhaald dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en dat het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Verzoeker tracht voorts met de in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij door de taliban bedreigd werd vier of vijf dagen na de dreigbrief en dat de periode van 20 dagen die hij bij het CGVS vermeldde, gerekend was vanaf het eerste telefoontje dat hij ontving, zijn tegenstrijdige verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen, doch overtuigt met deze gekunstelde verklaringen *post factum* niet. Verzoeker heeft bij de DVZ immers duidelijk het volgende verklaard: "*Ik*

werd bedreigd door de Taliban, 4 of 5 dagen voor mijn vertrek. Ze zeiden dat ik onmiddellijk moest stoppen met het werk dat ik deed. Ik nam dit niet serieus. Daarna hebben ze een dreigbrief naar mij gestuurd.” (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn problemen zich afspeelden binnen een termijn van 20 dagen en dat hij de eerste bedreiging per telefoon zo’n achttien dagen voor zijn vertrek zou gekregen hebben én dat hij het telefoontje serieus nam (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 maart 2017, p. 16). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Daarenboven gaat verzoeker aan de gedane vaststelling voorbij dat hij bij de DVZ niet vermeldde dat de taliban wilde dat hij zich bij hen zou aansluiten, terwijl dit toch een uiterst belangrijk element binnen zijn vluchtrelaas is.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Door nog te benadrukken dat hij een agent was bij de ANP en tal van bewijzen heeft voorgelegd, weerlegt noch ontkracht verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motivering:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en fraude met documenten. De bewijswaarde van Afghaanse documenten op zich is dan ook beperkt en zij kunnen bijgevolg niet volstaan om de geloofwaardigheid van gebrekkige of niet plausibele verklaringen te herstellen. Uw taskara en deze van uw echtgenote en kind geven enkel een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, doch bieden geen uitsluitel over uw recente herkomst. Uw politiebadege vermeldt geen plaats van afgifte, noch de plaats waar u tewerkgesteld was en heeft aldus ook geen bewijswaarde aangaande uw beweerde recente herkomst uit de provincie Nangarhar. Uw bankkaart met de vermelding GOVT Salary Account staat dat u ooit een loon ontving, maar geeft geen informatie over de periode waarin dat zou gebeurd zijn en waar u toen tewerkgesteld was. De foto’s van u zelf in uniform kunnen eender wanneer genomen zijn en bevatten ook geen duidelijk herkenbare indicaties wat de locatie betreft. Het attest van uw opleiding bevat een opvallende fout tegen het Engels (‘he is recognized for her active participation’), wat al vragen oproept over de authenticiteit en vermeldt niet waar u deze opleiding zou gevolgd hebben. De envelop toont enkel aan dat u post ontving uit Jalalabad. De dreigbrief van de taliban en de verklaring van een dorpsoudste kaderen volledig in een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de authenticiteit van deze dreigbrief en de inhoud van deze verklaring. U legde geen enkel document voor dat uw vertrekdatum en reisroute kon staven.”

Deze motieven, die pertinent en deugdelijk zijn en grondslag vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger

werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Khogyani, provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. In zoverre verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN